

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2010 m. kovo 25 d.*

Byloje C-414/08 P

dėl 2008 m. rugsėjo 19 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Sviluppo Italia Basilicata SpA, įsteigta Potencoje (Italija), atstovaujama advokatų F. Sciaudone, R. Sciaudone ir A. Neri,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Komisijai, atstovaujamai L. Flynn, padedamo advokato A. Dal Ferro, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Processo kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro ketvirtosios kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot, einantis antrosios kolegijos pirmininko pareigas, teisėjai C. Toader (pranešėja), C. W. A. Timmermans, P. Kūris ir L. Bay Larsen,

generalinė advokatė V. Trstenjak,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2009 m. rugsėjo 3 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2009 m. spalio 29 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Apeliaciniu skundu *Sviluppo Italia Basilicata SpA* prašo panaikinti 2008 m. liepos 8 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Sviluppo Italia Basilicata prieš Komisiją* (T-176/06, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo atmestas jos ieškinys su prašymu, pirma, panaikinti 2006 m. balandžio 20 d. Komisijos sprendimą C (2006) 1706 dėl Europos regioninės plėtros fondo (ERPF) finansinės paramos, suteiktos pagal Bendrijos paramos sistemą, susijusią su Bendrijos parama iš struktūrinių fondų Italijos regionams, priklausantiems 1 tikslui, kaip bendroji išmoka mažų

ir vidutinių įmonių, vykdančių veiklą Bazilikatos regione Italijoje, skatinimo priemonėms vykdyti, sumažinimo (toliau – ginčijamas sprendimas) ir, antra, atlyginti šiuo sprendimu padarytą žalą.

Teisinis pagrindas

Baziniai reglamentai

- 2 1988 m. birželio 24 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2052/88 dėl struktūrinių fondų uždavinių, jų efektyvumo bei jų veiklos koordinavimo tarpusavyje, taip pat su Europos investicijų banko operacijomis ir kitais esamais finansiniais instrumentais (OL L 185, p. 9), iš dalies pakeisto 1993 m. liepos 20 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2081/93 (OL L 193, p. 5, toliau – Reglamentas Nr. 2052/88), 1 straipsnyje numatyta, kad vykdamant EB 158 ir EB 160 straipsniuose nustatytus bendruosius tikslus struktūriniai fondai padeda siekti penkių prioritetinių tikslų. Pirmasis jų tikslas (toliau – 1 tikslas) yra „skatinti menkiau išsivysčiusių regionų plėtrą ir struktūrinius pokyčius“. Vadovaujantis minėto reglamento I priedu, Bazilikatos regionas yra vienas iš regionų, kuriems taikomas šis tikslas.
- 3 Reglamento Nr. 2052/88 5 straipsnyje nurodytos galimos finansinės paramos iš struktūrinių fondų formos. Viena iš jų yra šio straipsnio 2 dalies c punkte numatyta galimybė paramą suteikti skiriant „bendrąsias išmokas“, kurias paprastai valdo Europos Komisijai pritarus valstybės narės paskirtas tarpininkas, užtikrinantis išmokos padalijimą į galutiniam gavėjams suteikiamas individualias subsidijas.

- 4 Su finansine parama susijusios procedūros taisyklės yra įtvirtintos dviejuose reglamentuose, t. y. 1988 m. gruodžio 19 d. Tarybos reglamente (EEB) Nr. 4253/88, nustatančiame Reglamento Nr. 2052/88 įgyvendinimo nuostatas dėl įvairių struktūrinių fondų veiklos koordinavimo tarpusavyje ir su Europos investicijų banko operacijomis bei kitais esamais finansiniais instrumentais (OL L 374, p. 1), iš dalies pakeistame 1993 m. liepos 20 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2082/93 (OL L 193, p. 20, toliau – Reglamentas Nr. 4253/88), ir 1988 m. gruodžio 19 d. Tarybos reglamente (EEB) Nr. 4254/88, nustatančiame Reglamento Nr. 2052/88 įgyvendinimo nuostatas dėl Europos regioninės plėtros fondo (OL L 374, p. 15), iš dalies pakeistame 1993 m. liepos 20 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2083/93 (OL L 193, p. 34, toliau – Reglamentas Nr. 4254/88).
- 5 Reglamento Nr. 4254/88 6 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad bendrųjų išmokų naudojimo sąlygos, valstybei narei pritarus, nustatomos Komisijos ir tarpininko sudarytoje sutartyje, kurioje, be kita ko, turi būti numatyti veiksmai, kurių reikia imtis, paramos gavėjų atrankos kriterijai, ERPF paramos suteikimo sąlygos ir dydis bei bendrųjų išmokų panaudojimo priežiūros ypatumai.
- 6 Reglamento Nr. 4253/88 24 straipsnio „Paramos sumažinimas, sustabdymas ir nutraukimas“ 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Jei paaiškėja, kad veikla arba priemonė nepateisina dalies arba visos jai skirtos finansinės paramos, Komisija partnerystės pagrindu atlieka reikiamą patikrinimą, prašydama, kad valstybė narė arba kitos šiai veiklai įgyvendinti jos paskirtos institucijos per nustatytą laiką pateiktų savo pastabas.

2. Atlikusi tokį patikrinimą, Komisija gali sumažinti arba sustabdyti šiai veiklai arba priemonei skirtą paramą, jeigu patikrinimo metu nustatomas pažeidimas arba

esminis pakeitimas, turintis įtakos veiklos arba priemonės įgyvendinimo pobūdžiui arba sąlygoms, dėl kurio nebuvo prašoma Komisijos patvirtinimo.“

- 7 Reglamento Nr. 4253/88 25 ir 26 straipsniuose nustatytos finansinės paramos įgyvendinimo priežiūros ir įvertinimo taisyklės. Minėto 25 straipsnio 1 ir 3 dalyse nurodyta:

„1. Komisija ir valstybės narės partnerystės pagrindu užtikrina efektyvaus Fondų paramos įgyvendinimo priežiūrą Bendrijos paramos sistemų ir specialių veiksmų (programų ir kt.) lygiu. Ši priežiūra užtikrinama rengiant ataskaitas pagal bendru sutarimu priimtas procedūras, atliekant patikrinimus vietoje ir šiuo tikslu sukuriant komitetus.

<...>

3. Vadovaujantis atitinkamos valstybės narės ir Komisijos susitarimu, partnerystės pagrindu sukuriama priežiūros komitetai.

Komisijai ir tam tikrais atvejais EIB gali būti atstovaujama šiuose komitetuose.“

Komisijos sprendimai, kuriuose įtvirtintos nagrinėjamai finansinei paramai taikomos taisyklės

- 8 1994 m. liepos 29 d. Komisija priėmė Sprendimą 94/629/EB dėl Bendrijos paramos sistemos, susijusios su Bendrijos parama iš struktūrinių fondų Italijos regionams, priklausančioms 1 tikslui, būtent Abrucams, Bazilikatai, Kalabrijai, Kampanijai, Molizei, Apulijai, Sardinijai ir Sicilijai, nustatymo (OL L 250, p. 21), galiojusį nuo 1994 m. sausio 1 d. iki 1999 m. gruodžio 31 dienos.
- 9 1997 m. balandžio 23 d. Komisija priėmė Sprendimą 97/322/EB, iš dalies keičiantį sprendimus dėl Bendrijos paramos sistemų, bendrųjų programavimo dokumentų ir Bendrijos iniciatyvų programų, priimtų Italijos Respublikos atžvilgiu, patvirtinimo (OL L 146, p. 11). Šiuo sprendimu nustatytos taisyklės dėl tinkamų išlaidų įvairiai Italijai skirtai Bendrijos paramai. Šio sprendimo priede pateikiama Specifikacija Nr. 19 (toliau – Specifikacija Nr. 19) dėl išlaidų iš struktūrinių fondų tinkamumo finansinėms techninėms priemonėms, susidedančioms iš rizikos kapitalo fondų (toliau – RKF).
- 10 Specifikacijoje Nr. 19 įtvirtinti tokie su finansinių techninių priemonių bendru finansavimu susiję bendrieji principai:
 - „ii) Bendrija bendrai finansuoja valstybės įnašą į fondų įstatinį kapitalą; ji nedalyvauja valdant fondus ir neprisideda prie valdymo išlaidų. Tik valstybė narė ir jos privatūs ar valstybiniai partneriai, o ne Komisija yra šių fondų kapitalo dalių turėtojai / akcininkai;

<...>

vii) tokių fondų veikimo ypatumai turi būti pritaikyti prie finansinių paramos įgyvendinimo nuostatų, ypač dėl dalyvavimo ir patirtų išlaidų sąvokų bei dėl paramos teikimo pabaigos;

viii) RKF investuoja į finansiškai ir ekonomiškai pajėgias įmones <...>“

- 11 Kiek tai susiję su konkrečiomis RKF reglamentuojančiomis nuostatomis, Specifikacijos Nr. 19 B dalyje „RKF veikimo ypatumai“ numatyta:

„<...>

2. RKF investicijos apima kapitalo dalių įsigijimą, t. y. be kita ko: remiamų įmonių įstatinio kapitalo (akcijų arba bendrovės dalių) pasirašymas, paskolos (jei taikoma, įstatiniam kapitalui finansuoti), obligacijos (jei taikoma, konvertuojamosios), ir kt.
<...>

<...>

8. Teikiant Bendrijos paramą RKF pajamos (būtent galimi dividendai, pelnas ir už įnašą gautos palūkanos) turi papildyti fondus ir būti panaudotos finansuojant

kapitalo dalių įsigijimą ir valdymo išlaidas, laikantis [šioje specifikacijoje] nustatytų ribų.

<...>

10. RKF veikla pristatoma ataskaitoje, kuri kiekvienais kalendoriniais metais pateikiama Komisijai, gavus priežiūros komiteto nuomonę. Šioje ataskaitoje turi būti pateikta RKF pelno (nuostolių) ataskaita ir analizė, patirtų valdymo išlaidų išaiškinimas, į fondus atliktų pavedimų analizė, įvykdytų kapitalo dalių įsigijimų detalus sąrašas (investicijos, suteiktos paskolos ir kt., išskaidant pagal įmonę ir pagal sektorių, laikantis konfidencialumo principų) ir kilusios problemos kartu su bet kokiais pasiūlytais ar sutartais jų sprendimo būdais.

11. Komisija ir Audito rūmai turi teisę kontroliuoti RKF veiklą, įskaitant teisę atlikti ar nurodyti atlikti auditą įmonėse, kurių kapitalo dalį turėjo ar turi RKF.

<...>“

- ¹² Specifikacijos Nr. 19 C dalyje „teisinis ir finansinis dalyvavimas“ apibrėžtas kaip „teisės aktas, kuriuo sudaromas arba padidinamas RKF pradinis kapitalas“. Šioje dalyje „tikrosios patirtos išlaidos“ apibrėžtos kaip „dalyvių atliekamas RKF laisvo kapitalo dalių pervedimas grynaisiais (pervestas kapitalas), griežtai laikantis vykdymo ataskaitų, kuriose nurodomi kapitalo dalių įsigijimai ir kurios yra tinkamo priemonės vykdymo patvirtinimas“.

13 Specifikacijos Nr. 19 D dalyje „Paramos teikimo pabaiga“ numatyta:

„1. RKF turi būti įsteigti tinkamam laikotarpiui, suderinamam su jais siekiamais tikslais. Minimali RKF veikimo trukmė prilygsta pagalbos priemonės galiojimo trukmei.

2. Pabaigus teikti Bendrijos paramą (po galutinės mokėjimų datos) turi būti apskaičiuota RKF grynoji finansinė padėtis, palyginant visą pervestą kapitalą su bendra per atitinkamą laikotarpį įmonėms suteiktos paramos suma.

- Jei konstatuojama, kad bendra per atitinkamą laikotarpį įmonėms suteiktos pagalbos suma sudaro mažiausiai 100 % pervesto kapitalo (yra didesnė arba lygi), pripažįstama, kad priemonė buvo visiškai įvykdyta.

<...>

- Jei, nepaisant priežiūros komiteto stebėjimo, pabaigoje bendra per atitinkamą laikotarpį įmonėms suteiktos pagalbos suma yra mažesnė nei visas pervestas kapitalas, trūkumą atitinkanti suma atimama iš Bendrijos valstybei narei pagal atitinkamą pagalbos priemonę pervedamos bendros sumos.

3. Po galutinio mokėjimo pagal pagalbos priemonę pervedimo Komisija nebedalyvauja įgyvendinant ar prižiūrint veiksmus <...>“

Ginčo aplinkybės

Faktinės bylos aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

- ¹⁴ Vykdydama Reglamentą Nr. 2052/88 Komisija Sprendimu 94/629 patvirtino Bendrijos teisės sistemą, taikytiną paramai 1 tikslui priklausantiems Italijos regionams, įskaitant Bazilikatos regioną, nuo 1994 m. sausio 1 d. iki 1999 m. gruodžio 31 dienos.
- ¹⁵ Siekdama skatinti Bazilikatos regione įsteigtų mažų ir vidutinių įmonių (toliau – MVĮ) vystymąsi, 1998 m. vasario 24 d. Italijos vyriausybė Komisijai pateikė paraišką dėl finansinės paramos bendrąja išmoka gavimo. Paraiškoje nurodyta priemonė Nr. 2 numatytas ERPF ir privataus sektoriaus įsteigtų RKF sudarymas finansinei paramai teikti (įstatinio kapitalo įsigijimas, paskolos įstatiniam kapitalui finansuoti ir konvertuojamos obligacijos) šiame regione pagrindinę buveinę turinčioms ar jame įsisteigti ketinančioms įmonėms.
- ¹⁶ 1999 m. kovo 2 d. Sprendimu C (1999) 314 dėl Europos regioninio plėtros fondo paramos bendrąja išmoka skyrimo Bazilikatos regione veikiančių mažų ir vidutinių įmonių skatinimo priemonėms įgyvendinti, teikiant Bendrijos paramą Italijai iš struktūrinių fondų pagal 1 tikslą, Komisija pritarė Italijos valdžios institucijų prašomos paramos skyrimui (toliau – sprendimas skirti paramą).
- ¹⁷ Pagal sprendimo skirti paramą sprendimo 5 straipsnį „Bendrijos parama skiriama išlaidoms, susijusioms su bendrojoje išmokoje numatyta veikla, dėl kurių valstybėje narėje numatyti teisiškai saistantys išsipareigojimai ir kurioms reikalingų finansinių išteklių išsipareigojimai buvo prišiiinti vėliausiai iki 1999 m. gruodžio 31 dienos“.

Galutinis terminas įtraukti į apskaitą su šia veikla susijusias išlaidas yra 2001 m. gruodžio 31 diena.

- 18 Siekiant gauti paramą Italijos institucijų Komisijai pateiktas bendrosios išmokos projektas buvo pridėtas prie sprendimo skirti paramą (toliau – bendrosios išmokos projektas) ir yra jo sudėtinė dalis. Projekte numatyta, kad parama turi būti vykdoma trimis etapais, vadinamais atitinkamai RKF „viešinimas“, „įsteigimas“ ir „valdymas“ (bendrosios išmokos projekto 5.2.2 punktas). Jo 5.2.5 punkte taip pat nurodyta, kad fondą sudaro 9,7 milijono eurų, iš kurių 4,7 milijono eurų skiria ERPE, ir kad vadovaujantis Specifikacija Nr. 19 „dalyvavimas yra teisės aktas, kuriuo sudaromas fondo kapitalas, [o] išlaidos – dalyvių atliekamas laisvo RKF kapitalo dalių pervedimas grynaisiais“. Galiausiai minėtame projekte nurodyta, kad įsipareigojimai turi būti įvykdyti iki „1999 m. gruodžio 31 d.“ (to paties projekto 5.2.6 punktas) ir kad RKF turėjo veikti 10 metų nuo jų įsteigimo.
- 19 Bendrosios išmokos suteikimo sąlygos nustatytos 1999 m. liepos 22 d. Komisijos ir *Centro europeo di impresa e innovazione Systema BIC Basilicata*, kuris iš pradžių buvo bendrosios išmokos valdymo tarpininkas ir kurio funkcijas perėmė apeliantė, sudarytoje sutartyje (toliau – sutartis). Pagal šios sutarties 9 straipsnį numatyta įsteigti priežiūros komitetą, sudarytą iš Komisijos, kompetentingų nacionalinių valdžios institucijų ir tarpininko atstovų.
- 20 Sutarties 9 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatyta:

„2. Tiek galiojimo metu, tiek jam pasibaigus, priemonėms, kurios įgyvendinamos pagal šią sutartį, yra taikomos priežiūros ir vertinimo nuostatos, numatytos Reglamente (EEB) Nr. 4253/88 ir patikslintos įgyvendinant [Bendrijos paramos sistemą].

3. Už 1 ir 2 dalyse minimą vertinimą yra atsakingas bendrosios išmokos priežiūros komitetas. Tarpininkas pateikia komitetui visą informaciją, reikalingą priežiūrai ir įvertinimui atlikti.“

21 Sutarties 13 straipsnio 2 ir 4 dalyse numatyta:

„2. <...> prieš atliekant galutinį mokėjimą turi būti įvykdytos visos šios sąlygos:

- Bazilikatos regionas pateikia Komisijai [Ekonomikos ir finansų ministerijos] tinkamai patvirtintą mokėjimo prašymą per 6 mėnesius nuo faktinio atitinkamos veiklos įvykdymo;

<...>

4. Įsipareigojimai dėl išlaidų iniciatyvoms, gaunančioms paramą pagal bendrąją išmoką (sprendimas skirti paramą, sutarčių sudarymas išorinėms veikloms), turi būti prišimti iki 1999 m. gruodžio 31 dienos. Tarpininko mokėjimai pagal bendrąją išmoką turi būti atlikti iki 2001 m. gruodžio 31 d. ir ataskaitos dėl vykdant šią subsidiją tarpininko patirtų išlaidų turi būti pateiktos Komisijai iki 2002 m. birželio 30 dienos.“

22 Sutarties 16 straipsnio 5 dalis suformuluota taip:

„Jei tarpininkas neįvykdo sutartyje numatytų įsipareigojimų arba juos įvykdo netinkamai, Komisija, suderinusi su Bazilikatos regionu, registruotu laišku gali pareikalauti įvykdyti atitinkamą įsipareigojimą. Jei per mėnesį nuo šio pranešimo įsipareigojimas neįvykdomas, Komisija, suderinusi su Bazilikatos regionu, gali besąlygiškai nutraukti sutartį, nepaisant sutarčiai taikytinoje teisėje numatytų pasekmių.“

23 Galiausiai Sutarties 18 straipsnyje nustatyta, kad ji baigia galioti 2002 m. birželio 30 dieną.

RKF sudarymas ir įgyvendinimas

24 RKF buvo sudarytas 1999 m. gruodžio 16 d., suteikus 9,7 milijono eurų finansinę dotaciją, iš kurių 4,7 milijono eurų skyrė ERPF ir 5 milijonus eurų – privatūs investuotojai. Įstatinio kapitalo dalys buvo visiškai apmokėtos nuo 2000 m. vasario iki 2001 m. gruodžio mėnesio.

25 2003 m. kovo 18 d. laišku Bazilikatos regionas perdavė Italijos ekonomikos ir finansų ministerijai apeliančės pateiktą galutinę išlaidų deklaraciją ir mokėjimo prašymą. 2003 m. kovo 20 d. ši ministerija perdavė minėtus dokumentus Komisijai.

- 26 2004 m. vasario 10 d. laišku Komisija nurodė Italijos valdžios institucijoms ir apelian-tei, kad, jos manymu, vadovaujantis Specifikacijos Nr. 19 D dalimi, dalis paramos iš pradžių buvo suteikta nepagrįstai, nes nebuvo investuota į MVĮ iki 2001 m. gruodžio 31 dienos.
- 27 2006 m. balandžio 20 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą, kuriuo nusprendusi, kad dalis ERPF paramos nebuvo panaudota įsigyti MVĮ kapitalo dalių iki 2001 m. gruodžio 31 d., ji sumažino pagal bendrąją išmoką Bazilikatos regionui suteiktą 4 554 108,91 euro paramą ir nurodė sugrąžinti 3 434 108,91 euro sumą.
- 28 Ginčijamo sprendimo 9, 10, 18 ir 19 punktuose Komisija rėmėsi prieštaravimais, kuriuos tarpininkas pateikė raštu ir per 2005 m. spalio 27 d. posėdį. Be to, to paties sprendimo 22 punkte Komisija, be kita ko, pažymėjo:

„Kiek tai susiję su išlaidų neatitikimo reikalavimams klausimu <...> Komisija mano, kad įnašams į rizikos kapitalo fondą yra taikoma teigiamų pasekmių įmonėms ir „panaudojimo sąlyga“, kuri šiuo atveju nebuvo įvykdyta, nes projekte numatyta galutinę mokėjimų dieną (2001 m. gruodžio 31 d.) mažiau nei 3 % fondo dotacijų (t. y. 9 700 000 [eurų], iš kurių 4 700 000 [eurų] skiria ERPF) buvo panaudota įmonių kapi-talo dalims įsigyti. Konkrečiai kalbant, negalima manyti, kad vien dėl to, jog buvo pervestos kapitalo dalys grynaisiais fondui sudaryti, buvo veiksmingai įgyvendintas ERPF tikslas finansuoti rentabilias investicijas, leidžiančias išlaikyti arba sukurti ilga-laikes darbo vietas bei remti [MVĮ] veiklą, didinant jų galimybes pasinaudoti kapitalo rinka, suteikiant garantijas ir įsigijant kapitalo dalių.“

Skundžiamas sprendimas

- 29 2006 m. birželio 30 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai įteiktu ieškiniu apeliante prašo panaikinti ginčijamą sprendimą ir priteisti žalą.

Dėl ieškinio dėl panaikinimo

- 30 Pirmosios instancijos teismui pateiktame atsiliepime į ieškinį Komisija ginčijo prašymo dėl panaikinimo priimtinumą teigdama: kadangi ginčijamas sprendimas nėra skirtas apeliantei ir ji nėra išmokos pagal ERPF finansinę paramą gavėja, minėtas sprendimas nėra su apeliante tiesiogiai susijęs EB 230 straipsnio 4 dalies prasme.
- 31 Pirmosios instancijos teismas nepriėmė sprendimo dėl šio pagrindo dėl nepriimtimumo manydamas, kad prašymas bet kuriuo atveju nebuvo pagrįstas.
- 32 Savo prašymui dėl panaikinimo pagrįsti apeliante nurodo šešis pagrindus, iš kurių reikės išnagrinėti tik tuos, kurie reikšmingi šioje instancijoje.
- 33 Kalbėdama apie pagrindą, susijusį su Specifikacijos Nr. 19 pažeidimu, apeliante teigia, kad Komisija klaidingai aiškino minėtos specifikacijos C dalyje pateiktą sąvoką „tikrosios patirtos išlaidos“. Komisija neatsižvelgė į minėtoje dalyje daromą skirtumą tarp „išlaidų“ ir „dalyvavimo“ sąvokų ir taip padarė išvadą, kad „tikrosios patirtos išlaidos“, kurios turėjo būti pervestos iki 2001 m. gruodžio 31 d., buvo RKF įsigyjamoms MVĮ kapitalo dalys. Tačiau iš minėtos dalies, bendrosios išmokos projekto 5.2.5 punkto,

sprendimo skirti paramą 5 straipsnio ir sutarties 13 straipsnio 4 dalies aiškiai matyti, kad „tikrosios patirtos išlaidos“ yra „dalyvavimas“, t. y. grynųjų pervedimas į RKF, ir todėl tik šie mokėjimai turėjo būti atlikti iki minėtos galutinės datos.

³⁴ Be to, apeliante teigė, kad Bendrijos paramos trukmė galėjo tik sutapti su Fondo teikiamos paramos laikotarpiu, kuris pasibaigė 2009 m. gruodžio 16 dieną. Šiuo atžvilgiu ji teigė, kad būtų sudėtinga, jei apskritai įmanoma, jog šis fondas įgytų MVĮ kapitalo dalių už jo kapitalui lygią sumą iki 2001 m. gruodžio 31 dienos.

³⁵ Pirmosios instancijos teismas atmetė šį pagrindą, skundžiamo sprendimo 42–59 punktuose teigdamas, kad Komisija teisingai manė, jog Bendrijos paramos teikimo laikotarpis baigiasi 2001 m. gruodžio 31 dieną. Jis pažymėjo, kad iš Specifikacijos Nr. 19, konkrečiai kalbant, iš jos D dalies matyti, jog šios paramos trukmė nesutampa su RKF trukme, nes šis gali toliau galioti pabaigus teikti paramą. Be to, jis manė, kad iš tos pačios specifikacijos C dalies išplaukia, jog „tikrosios patirtos išlaidos“, kurios turi būti pervestos iki 2001 m. gruodžio 31 d., apima ne tik tas, kurių reikia pirminiam RKF sudaryti, bet ir RKF „įsigijamas kapitalo dalis“. Pirmosios instancijos teismo manymu, tokį aiškinimą patvirtina bendrosios išmokos projekto 5.2.5 punktas, kuriame pakartojamos minėtos C dalies nuostatos, ir sutartis, kuri nustoja galioti 2002 m. birželio 30 d., nes ši data negali būti ankstesnė nei Bendrijos paramos teikimo pabaigos data.

³⁶ Kalbant apie pagrindą, susijusį su logikos trūkumu, netinkamu pobūdžiu ir ginčijamo sprendimo teisinio ir faktinio pagrindo nebuvimu, pažymėtina, jog apeliante kaltino Komisiją tuo, kad ši ginčijamą sprendimą grindė jo 22 punkte nurodytu „paramos panaudojimo sąlygos“, kurios nėra nei sprendime skirti paramą, nei bendrosios išmokos projekte, tariamu pažeidimu. Ji teigė, kad bet kuriuo atveju šios sąlygos

pažeidimas, net jeigu būtų nustatytas, negali turėti įtakos pagalbos Reglamento Nr. 4253/88 24 straipsnio 2 dalies prasme pobūdžiui ar įgyvendinimo sąlygoms.

- 37 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 66–75 punktuose manė, kad iš laiškų, kuriais šalys pasikeitė per administracinę procedūrą, ir iš ginčijamo sprendimo 23 konstatuojamosios dalies aiškiai matyti, kad Komisija rėmėsi visų pirma Specifikacijos Nr. 19 D dalimi ir kad kitais minėtame sprendime nurodytais motyvais buvo siekiama tik pagrįsti Komisijos pateiktą šios dalies aiškinimą. Be to, jis priminė, kad Reglamento Nr. 4254/88 1 straipsnyje numatyta, jog ERPF yra skirtas finansuoti rentabilias investicijas. Vadinasi, juo teikiama parama turi būti nagrinėjama atsižvelgiant į šios paramos tikslus ir negalima laikyti, kad jie yra veiksmingai pasiekti tiesiog grynaisiais pervedus kapitalo dalis RKF sudaryti.
- 38 Kalbėdama apie pagrindą, susijusį su procedūros taisyklių, būtent numatytų Reglamento Nr. 4254/88 25 ir 26 straipsniuose, pažeidimu, apelianė teigė, kad Komisija negalėjo pradėti šio reglamento 24 straipsnyje numatytos procedūros, jei įgyvendinant šią paramą, visų pirma per 2001 m. birželio 14 d. ir gruodžio 10 d. priežiūros komiteto susirinkimus, nebuvo pateikusi prieštaravimų dėl jos įgyvendinimo.
- 39 Kalbėdamas apie Reglamento Nr. 4254/88 25 ir 26 straipsnių tariamą pažeidimą skundžiamo sprendimo 79 punkte Pirmosios instancijos teismas, be kita ko, pažymėjo, kad šiuose straipsniuose nenumatyta jokia procedūros taisyklė, pagal kurią Komisija gali pasinaudoti teise sumažinti ar nutraukti finansinės paramos teikimą tik jei buvo pareiškusi abejonių dėl tinkamo projekto įgyvendinimo iki paramos teikimo pabaigos.
- 40 Tame pačiame 79 punkte jis pridūrė, kad net tuo atveju, jei Europos Sąjungos teismai galėtų taikyti procedūros taisykles, kurių teisės aktų leidėjas nėra aiškiai numatęs,

tam, kad būtų įvykdyti pagrindiniai principai (šiuo klausimu žr. 2000 m. rugsėjo 21 d. Sprendimą *Mediocrurso prieš Komisiją*, C-462/98 P, Rink. p. I-7183), apeliantė šioje byloje neteigia, kad procedūros taisyklė, kuria ji remiasi ir kuri gali išplaukti iš Komisijai tenkančių priežiūros pareigų, yra būtina tam, kad būtų užtikrinta jos teisė į gynybą.

- 41 Kalbėdama apie pagrindus, susijusius su teisėtų lūkesčių ir teisinio saugumo principų pažeidimu bei proporcingumo principo pažeidimu, apeliantė teigė, kad Komisija sukėlė jai teisėtus lūkesčius, jog projektas bus įgyvendintas, nes buvo pritarusi, visų pirma priežiūros komitete, įgyvendintai pagalbai ir bendrosios išmokos projekto įgyvendinimo eigai. Ji tvirtino, kad nors visos šiam komitetui pateiktos pusmetinės ataskaitos aiškiai rodė, kad 2001 m. birželio 30 d. nebuvo atlikta jokių finansinių operacijų, minėtas komitetas niekuomet nepareiškė prieštaravimų šiuo klausimu.
- 42 Skundžiamo sprendimo 89–92 punktuose Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad apeliantės nurodytos faktinės aplinkybės negalėjo jai sukelti teisėtų lūkesčių, nes tikslūs, besąlyginiai ir tarpusavyje derantys patikinimai, kuriais remiasi apeliantė, net jeigu jie būtų įrodyti, prieštarauja taikytinoms nuostatoms, būtent Specifikacijai Nr. 19.
- 43 Galiausiai apeliantė nurodė, kad ginčijamas sprendimas pažeidžia proporcingumo principą, nes juo ne tik nutraukiamas likusių sumų pervedimas, bet taip pat reikalaujama sugrąžinti jau skirtas sumas.
- 44 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 93 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Komisija neturi jokios diskrecijos dėl to, jog 2001 m. gruodžio 31 d. dalis į RKF pervesto kapitalo nebuvo investuota į MVĮ. Šiuo klausimu jis pateikė

nuorodą į 1999 m. spalio 5 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Nyderlandai prieš Komisiją* (C-84/96, Rink. p. I-6547, 22, 23 ir 47 punktai) ir pridūrė, kad atsižvelgus į įvairias apeliančės nurodytas aplinkybes būtų ne tik pripažintas Specifikacijoje Nr. 19 nustatytų taisyklių pažeidimas, bet tai taip pat leistų apeliantei gauti naudos dėl klaidingo aiškinimo.

Dėl ieškinio dėl žalos atlyginimo

⁴⁵ Grįsdama prašymą atlyginti žalą apeliančė teigė, kad dėl ginčijamo sprendimo, kuris grindžiamas klaidingu taikytinų teisės normų aiškinimu, jai buvo padaryta žala. Žalos vertinimą ji grindžia tiek tariamai patirta ekonomine žala, sudaryta prie sumos, kurią Komisija nusprendė susigrąžinti, pridėjus sumą, kurios ši institucija nusprendė nepervesti, ir negautas pajamas, tiek neturtine žala, atsiradusia dėl pakenkimo jos, kaip įmonės, reputacijai, nes ji atsidūrė padėtyje, kuriai esant buvo priversta nevykdyti įsipareigojimų.

⁴⁶ Be to, apeliančė teigė, kad net jeigu Pirmosios instancijos teismas turėtų pripažinti, kad priimant ginčijamą sprendimą nebuvo padaryta jokių pažeidimų, Komisija bet kuriuo atveju turėtų atlyginti žalą, kurią apeliančė patyrė dėl to, kad žala buvo neįprasta ir specifinė.

⁴⁷ Skundžiamo sprendimo 112–117 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad pagrindų, kuriuos apeliančė nurodė grįsdama prašymą panaikinti ginčijamą sprendimą, nagrinėjimas neatskleidė, jog priimant šį sprendimą buvo padaryta pažeidimų ir kad todėl nėra įvykdytos institucijos atsakomybės už neteisėtą aktą sąlygos.

Be to, jis konstatavo, kad nebuvo įrodyta, jog apeliančės tariamai patirta žala buvo neįprasta ir specifinė, nes tai, kad Komisija tariamai nevykdė kontrolės ir patikrinimo, neužkirto kelio apeliantei išvengti žalos, kurią ji teigia patyrusi. Taigi Pirmosios instancijos teismas taip pat atmetė prašymą atlyginti neteisėtu aktu padarytą žalą.

Apeliacinis skundas

48 Šiuo apeliaciniu skundu apeliančė Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą ir grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui, kad šis, atsižvelgdamas į gaires, kurias jam pateiks Teisingumo Teismas, priimtų sprendimą dėl esmės, ir
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas, patirtas šioje instancijoje ir pirmojoje instancijoje.

49 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- atmesti apeliacinį skundą ir

- priteisti iš apeliančios bylinėjimosi išlaidas, patirtas šioje instancijoje ir pirmojoje instancijoje.

50 Savo apeliaciniam skundui pagrįsti apeliančė nurodo aštuonis pagrindus, kuriais ji ginčija tai, kaip Pirmosios instancijos teismas vertino jos prašymą panaikinti ginčijamą sprendimą, ir du pagrindus, susijusius su tuo, kaip šis teismas vertino jos prašymą atlyginti žalą.

Dėl skundžiamo sprendimo dalies, susijusios su prašymo dėl panaikinimo priimtinumu

51 Atsiliepime į apeliacinį skundą Komisija iš pradžių pakartoja pirmojoje instancijoje pateiktus argumentus, susijusius su prašymo panaikinti ginčijamą sprendimą nepriimtinumu. Visų pirma ji pabrėžia: kadangi šis Italijos Respublikai skirtas sprendimas nėra skirtas apeliantei, jis nėra tiesiogiai su ja susijęs EB 230 straipsnio 4 dalies prasme. Bet kuriuo atveju ji pareiškia: kadangi, kaip matyti iš Teisingumo Teismo praktikos, negalima užginčyti Pirmosios instancijos teismo sprendimo, kuriame šis laikosi nuomonės, kad nereikia nuspręsti dėl šalies nurodyto prieštaravimo dėl priimtimumo, tačiau priima šios šalies prašymus dėl esmės (žr., be kita ko, 2002 m. vasario 26 d. Sprendimo *Taryba prieš Boehringer*, C-23/00 P, Rink. p. I-1873, 50 ir 51 punktus), ji neketina prašyti panaikinti skundžiamo sprendimo dėl to, kad jame nenutarta dėl pirmojoje instancijoje pareikšto prieštaravimo dėl priimtimumo.

52 Šiuo klausimu pakanka pažymėti: kadangi tokiais argumentais nesiekama užginčyti skundžiamo sprendimo rezoliucinės dalies, juos reikia pripažinti nereikšmingais ir todėl atmesti kaip tokius.

Dėl skundžiamo sprendimo dalies, susijusios su prašymo dėl panaikinimo pagrįstumu

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su „apeliantės pareikšto ieškinio iškraipymu“

— Šalių argumentai

53 Pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė teigia, kad nagrinėdamas pagrindus, pateiktus ieškiniui dėl panaikinimo pagrįsti, kitokia tvarka, nei jie buvo pateikti ieškinyje, kuriuo pradėta byla, Pirmosios instancijos teismas, pirma, sugriovė argumentų, kuriuos Komisija pateikė ginčijamam sprendimui pagrįsti, loginį ryšį ir, antra, iškraipė ieškinio prasmę ir bendrą apimtį. Konkrečiai kalbant, Pirmosios instancijos teismas manė, kad pagrindinis minėto sprendimo motyvas yra tai, kad nebuvo laikytasi galutinės datos, nustatytos tinkamoms išlaidoms pervesti, nors šio sprendimo motyvų 22 punkte Komisija aiškiai nurodė, jog tam, kad RKF finansinė parama būtų tinkama, jai turi būti taikoma „panaudojimo sąlyga“. Tačiau pirmuoju pagrindu apeliantė ginčijo būtent tokios sąlygos teisėtumą ir negavo Pirmosios instancijos teismo atsakymo.

54 Komisija tvirtina, kad šie teiginiai klaidingi. Ji pabrėžia, kad, pirma, Pirmosios instancijos teismas nusprendė dėl pagrindo, susijusio su rėmimosi panaudojimo sąlyga neteisėtumu, ir, antra, nagrinėjimo tvarka, kurios laikėsi Pirmosios instancijos teismas, yra logiška, priimtina ir atitinkanti ginčijamo sprendimo motyvus. Ginčijamas sprendimas yra pagrįstas Specifikacijos Nr. 19 nuostatomis, o „panaudojimo sąlyga“ minėtame sprendime remiamasi ne kaip teisiniu jo pagrindu, tačiau kaip prasmę RKF veikimo taisyklėms ir pagrindą juos aiškinti suteikiančia samprata.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 55 Šiuo pagrindu apeliantė iš esmės ginčija Pirmosios instancijos teismo argumentų loginę seką skundžiamo sprendimo motyvuose. Anot jos, tokia seka pakeitė tiek ginčijamo sprendimo, tiek ieškinio prasmę ir apimtį.
- 56 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad vien bylą iš esmės nagrinėjančio teismo, nagrinėjančio Sąjungos institucijos sprendimo motyvus atsižvelgiant į visus įrodymus, kuriais jis yra grįstas, sprendimas negali pakeisti šio institucijos sprendimo apimties, kai teismo sprendime šie įrodymai nagrinėjami kitokia tvarka nei ta, kurios laikomasi minėtuose motyvuose. Todėl Pirmosios instancijos teismui neiškraipius ar klaidinškai nevertinus faktinių ir teisinių ginčijamo akto aplinkybių, šių aplinkybių sisteminė analizė pagal kitokią tvarką nei ta, kurios laikomasi šiame akte, priešingai nei teigia apeliantė, negali būti teisės klaida.
- 57 Taip pat, kalbant apie tariamą ieškinio prasmės ir apimties iškraipymą, reikia pažymėti, kad vertindamas ieškinio pagrindus bylą nagrinėjantis teismas savo argumentuose neprivalo laikytis tvarkos, pagal kurią šiuos pagrindus išdėstė šio ieškinio autorius.
- 58 Kadangi pirmuoju pagrindu apeliantė neįrodė, kad buvo padarytas koks nors pažeidimas, dėl kurio skundžiamo sprendimo motyvai taptų netinkami, šiam pagrindui negali būti pritarta.
- 59 Todėl pirmąjį pagrindą, apeliančės nurodytą apeliaciniam skundui pagrįsti, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su klaidingu Specifikacijos Nr. 19 aiškinimu

— Šalių argumentai

- ⁶⁰ Anot apeliančės, vertindamas panaikinimo pagrindą, susijusį su Specifikacijos Nr. 19 pažeidimu, Pirmosios instancijos teismas ne tik papildė ginčijamo sprendimo motyvus pakeisdamas Komisiją, bet ir klaidingai aiškino minėtą specifikaciją. Pirmosios instancijos teismas netiksliai apibrėžė „tikrąsias patirtas išlaidas“, į jas įtraukdamas tiek RKF sudarymo išlaidas, tiek RKF vykdomo MVĮ kapitalo dalių įsigijimo išlaidas, ir taip padarė klaidingą išvadą, kad šios kapitalo dalys turėjo būti įsigytos iki 2001 m. gruodžio 31 dienos.
- ⁶¹ Šis aiškinimas pagrįstas dviprasmybe. MVĮ kapitalo dalių įsigijimas susijęs ne su tiesioginiu finansinės paramos įgyvendinimu, bet su šios paramos vykdymo poveikiu. Todėl ši parama skirta ne MVĮ, o tik RKF. Vadinasi, minėta data turi būti taikoma tik RKF sudaryti skirtiems pervedimams.
- ⁶² Šiuo klausimu apeliančė teigia, kad nė viename referenciniame akte 2001 m. gruodžio 31 d. nėra nurodyta kaip termino, per kurį turėjo būti pervestos visos išlaidos, galutinė data. Visų pirma bendrosios išmokos projekte dėl priemonės Nr. 2 daroma nuoroda į minėtą datą kaip į galutinį terminą „išlaidoms“, kurias sudaro pinigų pervedimas RKF, o ne investicijoms į MVĮ. Pirmosios instancijos teismo aiškinimo, pagal kurį ši data taikoma šioms investicijoms, taip pat negalima pagrįsti sutartimi, būtent jos 13 straipsnio 4 dalimi, kuri yra bendra nuostata, taikoma visoms pagal bendrosios išmokos projektą numatytoms priemonėms, o ne tik Priemonei Nr. 2, ginčijamai šioje byloje.

- ⁶³ Be to, apeliantė pažymi, kad būtų sudėtinga, jeigu apskritai įmanoma, teikti paramą MVĮ iki 2001 m. gruodžio 31 d., nes tik šią dieną RKF buvo visiškai sudarytas.
- ⁶⁴ Komisija ginčija visus apeliantės argumentus. Kiek tai susiję su kaltinimu, kad Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo motyvus pakeitė savaisiais, ji teigia, jog skundžiamame sprendime pateikti Pirmosios instancijos teismo teiginiai neprieštarauja ginčijamame sprendime nurodytiems motyvams, nes pati Komisija „tikrąsias patirtas išlaidas“ visuomet laikė investicijomis į MVĮ.
- ⁶⁵ Kalbėdama apie bendrosios išmokos projekto aiškinimą ji pažymi, kad Priemonės Nr. 2 tikslai negali būti apriboti RKF realizavimu, kaip teigia apeliantė, bet jais taip pat turi būti atsižvelgiama į šios priemonės „veikimo etapą“, per kurį įgyjamos MVĮ kapitalo dalys. Be to, kiek tai susiję su Specifikacijos Nr. 19 aiškinimu, ji mano, kad, kaip teisingai pažymėjo Pirmosios instancijos teismas, šioje specifikacijoje pateiktame „tikrųjų patirtų išlaidų“ apibrėžime su RKF susijusių išlaidų sąvoka aiškiai susiejama su veiksmingos finansinės techninės paramos įmonėms, kurias kofinansuoja ERPF, sąvoka. Todėl galutinė 2001 m. gruodžio 31 d. gali būti taikoma tik investicijoms į šias įmones.
- ⁶⁶ Galiausiai, kalbėdama apie argumentus, susijusius su objektyviomis problemomis, su kuriomis susiduriama vykdant investicijas iki 2001 m. gruodžio 31 d., Komisija pabrėžia, kad, kaip pažymėjo Pirmosios instancijos teismas, bendrosios išmokos projekto 5.2.2 punkte yra numatytas pirmasis Bendrijos paramos vykdymo etapas, kuris apima RKF potencialiai susidomėjusių MVĮ nustatymą. Todėl nėra sunku laikytis veiksmingo investicijų vykdymo termino, t. y. 2001 m. gruodžio 31 dienos.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- ⁶⁷ Pagal Reglamento Nr. 2052/88 5 straipsnio 2 dalies c punktą paramos iš struktūrinių fondų formos apima „bendrąsias išmokas“, kurias „paprastai valdo Komisijai pritarus valstybės narės paskirtas tarpininkas, užtikrinantis išmokos padalijimą į galutiniams gavėjams suteikiamas individualias subsidijas“.
- ⁶⁸ Ginčijamas sprendimas yra susijęs su bendrąja išmoka, suteikta sudarant RKF. Pagal Specifikaciją Nr. 19 struktūriniai fondai kofinansuoja RKF, kuriame taip pat dalyvauja nacionaliniai partneriai ir kurį pagal Specifikacijos Nr. 19 ii punkto bendrą taisyklę valdo ne Komisija, bet nacionalinė institucija, tarpininkaujanti padalijant bendrąją išmoką. RKF, kuris sudaromas nacionaliniais ir ERPF pervedimais, investuoja į pajėgias įmones pagal minėtos specifikacijos vii ir viii punktų bendrą taisyklę, laikydamasis finansinio Bendrijos paramos vykdymo nuostatų.
- ⁶⁹ Šiuo atžvilgiu Specifikacijos Nr. 19 C dalyje minimos „dalyvavimo“ ir „tikrųjų patirtų išlaidų“ sąvokos, apibrėžiamos atitinkamai kaip „teisės aktas, kuriuo sudaromas arba padidinamas RKF pradinis kapitalas“, ir kaip „dalyvių atliekamas RKF laisvo kapitalo dalių pervedimas grynaisiais (pervestas kapitalas), griežtai laikantis vykdymo ataskaitų, kuriose nurodomi kapitalo dalių įsigijimai ir kurios yra tinkamo priemonės vykdymo patvirtinimas“. Galiausiai minėtos specifikacijos D dalies 2 punkte numatyta, kad „baigus teikti Bendrijos paramą <...> turi būti apskaičiuota RKF grynoji finansinė padėtis, palyginant visą pervestą kapitalą su bendra per atitinkamą laikotarpį įmonei suteiktos paramos suma“. Todėl jei paramos teikimo pabaigos dieną šis fondas nebuvo investavęs viso savo kapitalo į MVI, negalima laikyti, kad paramos priemonė buvo visiškai įvykdyta.
- ⁷⁰ Tačiau atsižvelgiant į griežtą ryšį, kuris Specifikacijos Nr. 19 C dalyje nustatytas tarp dalyvių atliekamo RKF laisvo kapitalo dalių pervedimo grynaisiais ir vykdymo

ataskaitų, kuriose nurodomi MVĮ kapitalo dalių įsigijimai ir kurios yra tinkamo priemonės vykdymo patvirtinimas, Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos nusprenddamas, kad Komisija teisingai manė, jog Bendrijos paramos pabaigos data yra 2001 m. gruodžio 31 diena.

- 71 Kiek tai susiję su apeliančės kaltinimu dėl klaidingo sutarties aiškinimo, iš to, kas išdėstyta, taip pat matyti, kad, kaip nusprendė Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 55 punkte, tos pačios sutarties 13 straipsnio 4 dalyje pateiktą nuorodą į „tarpininko mokėjimus“, kurie turi būti atlikti iki paramos teikimo pabaigos datos, reikia suprasti kaip taikomą įsigyjant MVĮ kapitalo dalis Specifikacijos Nr. 19 B dalies prasme.
- 72 Toks aiškinimas, priešingai nei teigia apeliančė, neprieštarauja pagalbos priemonės taisyklėms, esančioms bendrosios išmokos projekte. Kaip teisingai pažymėjo Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 53 punkte, pakanka konstatuoti, kad minėto projekto 5.2.5 punkte pakartojami Specifikacijos Nr. 19 C dalyje pateikti dalyvavimo ir išlaidų apibrėžimai. Taigi šis projektas neleidžia daryti išvados, kad Bendrijos paramos teikimo pabaigos data yra kita nei 2001 m. gruodžio 31 diena.
- 73 Kalbant apie tai, kad bendrosios išmokos projekte tariamai nėra nuorodos į MVĮ kapitalo dalių įsigijimus kaip RKF išlaidas, reikia pažymėti, kad, kaip Pirmosios instancijos teismas konstatavo skundžiamo sprendimo 53 punkte, šiame projekte pakartojami Specifikacijos Nr. 19 C dalyje pateikti apibrėžimai ir jame nurodoma, kad šie kapitalo dalių įsigijimai turi būti nurodyti vykdymo santykiuose.
- 74 Be to, kalbant apie apeliančės nurodytus esminius sunkumus, susijusius su MVĮ kapitalo dalių įsigijimu iki 2001 m. gruodžio 31 d., reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 57 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nurodė, jog bendrosios išmokos projekto 5.2.2 punkte buvo numatytas preliminarus Bendrijos paramos priemonės įgyvendinimo etapas – „fondo viešinimas“, kurio metu nacionalinės

institucijos iš tiesų galėjo nustatyti RKF potencialiai susidomėjusias įmones ir atlikti išankstinį šių įmonių vertinimą tam, kad iki 1999 m. gruodžio 31 d. numatytų išpa-reigojimus ir iki 2001 m. gruodžio 31 d. atliktų mokėjimus. Be to, reikia pažymėti, kad bet kuriuo atveju tarpininkas buvo informuotas apie paramos teikimo pabaigos datą, kai 1999 m. liepos 22 d. pasirašė sutartį.

- ⁷⁵ Galiausiai, kalbant apie apeliančės argumentą, kad Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo motyvus pakeitė savaisiais, bet kuriuo atveju reikia konstatuoti, jog šiame sprendime Komisija, atsakydama į pastabas, apeliančės pateiktas per adminis-tracinę procedūrą, be kita ko, pabrėžė, kad išlaidos tinkamos, jei pervestos sumos yra panaudotos investicijoms į MVĮ Bazilikatos regione. Be to, ji pateikė aiškią nuorodą į Specifikacijos Nr. 19 D dalį. Darytina išvada, kad Pirmosios instancijos teismas ne pakeitė ginčijamo sprendimo motyvus, bet išnagrinėjo šiame sprendime nurodytas faktines ir teisines aplinkybes tam, kad įvertintų akto teisėtumą.
- ⁷⁶ Todėl antrąjį pagrindą, apeliančės nurodytą apeliaciniam skundui pagrįsti, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su klaidingu „panaudojimo sąlygos“ aiškinimu

— Šalių argumentai

- ⁷⁷ Apeliančės manymu, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, kai atmetė panaikinimo pagrindą, susijusį su Bendrijos paramos „panaudojimo sąlygos“ pažei-dimu. Šią sąlygą jis kildino iš taisyklių, susijusių su pervedimų į RKF terminu, nors

nė vienoje iš šių taisyklių nėra minima tokia išlaidų tinkamumo sąlyga. Kadangi pagal teismų praktiką, susijusią su struktūriniais fondais (žr. 2008 m. rugsėjo 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Vokietija prieš Komisiją*, T-349/06, T-371/06, T-14/07, T-15/07 ir T-332/07, Rink. p. II-2181), naudodamasi diskrecija finansinės paramos sumažinimo srityje Komisija negali priimti sprendimų, kurie netenkintų Reglamento Nr. 4253/88 24 straipsnyje numatytų sąlygų, Pirmosios instancijos teismas turėjo konstatuoti, kad ginčijamas sprendimas yra neteisėtas.

- 78 Komisija pripažįsta, kad Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog bendrąją išmoką reglamentuojančiuose nuostatose nėra vartojamas žodžių junginys „panaudojimo sąlyga“. Vis dėlto ji pažymi, kad šis teismas pateikė nuorodą į Reglamento Nr. 4254/88 1 straipsnį, kaip į bendro pobūdžio ir programinę nuostatą ERPF paramos srityje, ir kad iš to jis padarė išvadą, jog šio fondo tikslus galima pripažinti pasiektais tik jeigu parama yra suteikta įmonėms, kurioms skirta Bendrijos parama. Vadinasi, tokia sąlyga yra ne ginčijamo sprendimo teisinis pagrindas, o minėtą projektą reglamentuojančių nuostatų pagrindinis principas ir loginis pagrindas.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 79 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad Pirmosios instancijos teismas teisėtai manė, jog ginčijamo sprendimo motyvų 22 punkte vartojamu žodžių junginiu „panaudojimo sąlyga“ buvo siekiama priminti principus, kuriais paremtos visos nuostatos, susijusios su tokios bendrosios išmokos, kokia nagrinėjama šiuo atveju, suteikimu. Kaip nurodyta šio sprendimo 67–73 punktuose, be kita ko, iš Reglamento Nr. 2052/88, Specifikacijos Nr. 19 ir bendrosios išmokos projekto matyti, kad bendroji išmoka, suteikta sudarant RKE, turi būti laikoma įvykdyta, jei Bendrijos parama skiriama įmonėms adresatėms, šiuo atveju Bazilikatos regione įsteigtoms MVĮ. Būtent šią sąlygą reiškia ginčijamame sprendime pavartotas minėtas žodžių junginys.

- ⁸⁰ Tai, kad šis žodžių junginys nėra aiškiai pavartotas su nagrinėjama bendrąja išmoka susijusiuose aktuose, neturi jokios reikšmės ginčijamo sprendimo teisėtumo nagrinėjimui.
- ⁸¹ Taigi, priešingai nei teigia apeliantė, Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 72 punkte manė, kad nuorodos į „panaudojimo sąlygą“ įtraukimas neprideda naujos sąlygos prie tų, kurios nustatytos nagrinėjamai paramai taikomose taisyklėse, nes Komisija tik taikė šias taisykles.
- ⁸² Todėl trečiąją pagrindą, apeliančės nurodytą apeliaciniam skundui pagrįsti, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su iš minėto Sprendimo *Medicurso prieš Komisiją* išplaukiančių teisės į gynybą užtikrinimo principų klaidingu aiškinimu ir taikymu

— Šalių argumentai

- ⁸³ Apeliančės manymu, skundžiamo sprendimo 79 punkte nusprendamas dėl panaikinimo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 4253/88 25 ir 26 straipsnių pažeidimu, Pirmosios instancijos teismas klaidingai aiškino minėtą Sprendimą *Medicurso prieš Komisiją*, kuriame numatyta, kad bet kokioje prieš asmenį pradėtoje procedūroje turi būti užtikrinta jo teisė į gynybą, net nesant konkrečių taisyklių šiuo klausimu. Pirmosios instancijos teismas manė, kad tokią taisyklę galima taikyti tik tuomet, kai ja remiamasi kaip taisykle, kuri būtina teisei į gynybą užtikrinti. Taigi jis laikėsi priešingo aiškinimo nei Sąjungos teismai, kurie dėl šios taisyklės taikymo nekėlė jokių sąlygų.

Apeliantė šiuo klausimu remiasi 2005 m. birželio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija prieš Komisiją* C-287/02, Rink. p. I-5093, 37 punktu ir 2007 m. kovo 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Gerlach*, C-44/06, Rink. p. I-2071, 38 punktu bei 2007 m. birželio 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *Nuova Gela Sviluppo prieš Komisiją* (T-65/04, 53 punktas).

- ⁸⁴ Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios teisės klaidos, nes šiuo atveju nėra tenkinamos minėtame Sprendime *Medicuro* prieš *Komisiją* nustatyto principo taikymo sąlygos dėl to, kad procedūra negali baigtis priėmus apeliantei nepalankų aktą.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- ⁸⁵ Reglamento Nr. 4253/88 24 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad jei Komisija mano, kad Bendrijos paramos priemonė nepateisina dalies arba visos jai skirtos finansinės paramos, ji atlieka reikiamą patikrinimą ir paprašo, kad valstybė narė arba kitos šiai veiklai įgyvendinti jos paskirtos institucijos pateiktų savo pastabas. To paties reglamento 25 ir 26 straipsniuose nustatytos minėtos paramos panaudojimo priežiūros ir įvertinimo taisyklės, kurios turi būti įgyvendinamos valstybių narių ir Komisijos partnerystės pagrindu.

- ⁸⁶ Šiose nuostatose, būtent 24 straipsnyje, kaip teisingai konstatavo Pirmosios instancijos teismas, nėra numatyta, jog finansinę paramą gaunančias įmones ar tokius už bendrosios išmokos valdymą atsakingus tarpininkus, kaip antai apeliante, Komisija turi išklausyti nagrinėdama paramos priemonės įgyvendinimą tam, kad prireikus galėtų pakeisti šios paramos dydį.

- ⁸⁷ Pagal apeliančės nurodytą Teisingumo Teismo praktiką, įskaitant minėtą Sprendimą *Mediucorso* prieš *Komisiją*, bet kokioje prieš asmenį pradėtoje procedūroje, kuri

gali baigtis priėmus šiam asmeniui nepalankų sprendimą, reikia taikyti procedūros taisykles, netgi teisės aktų leidėjo aiškiai nenumatytas, kai jos yra būtinos pagrindinių principų, pavyzdžiui, teisės į gynybą apsauga, laikymuisi užtikrinti. Skundžiamo sprendimo 79 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai atmetė galimybę apeliantei remtis tokiu principu, siekiant iš taikytinų teisės aktų, būtent Reglamento Nr. 4253/88 25 ir 26 straipsnių, kildinti teisę būti išklausytai per Komisijos atliekamą nagrinėjamos Bendrijos paramos teisėtumo vertinimą.

- ⁸⁸ Remiantis minėtu 24 straipsniu, tik valstybė narė, kuri buvo išklausyta, yra ginčijamo sprendimo adresatė, nes būtent ji turi grąžinti Komisijai sumą, lygią galimam paramos sumažinimui, dėl to, kad šis sprendimas neįpareigoja nacionalinių institucijų susigrąžinti sumą iš atitinkamų įmonių paramos gavėjų.
- ⁸⁹ Todėl tokioje procedūroje, kokioje buvo priimtas ginčijamas sprendimas, bendras teisės į gynybą užtikrinimo principas neįpareigoja Komisijos išklausyti atitinkamų MVĮ ar juo labiau už bendrosios išmokos valdymą atsakingo tarpininko.
- ⁹⁰ Be to, reikia konstatuoti, kad iš ginčijamo sprendimo, būtent iš jo motyvų 10, 18 ir 19 punktų, matyti, kad apeliante taip pat turėjo galimybę būti Komisijos išklausyta ir pateikti savo rašytines pastabas.
- ⁹¹ Darytina išvada, kad ketvirtasis pagrindas, apeliančės nurodytas apeliaciniam skundai pagrįsti, yra nepagrįstas.

Dėl penktojo apeliacinio skundo pagrindo dėl Reglamento Nr. 4253/88 25 ir 26 straipsnių, susijusių su Komisijos pareigomis vykdyti priežiūrą ir kontrolę, pažeidimu

— Šalių argumentai

⁹² Apeliantės manymu, Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 4253/88 25 ir 26 straipsnius, nes klaidingai nusprendė, kad tokios paramos, kokia nagrinėjama šioje byloje, atveju šiais straipsniais Komisijai nėra nustatoma pareiga pareikšti prieštaravimus dėl jos įgyvendinimo per šios paramos vykdymo etapą, būtent per priežiūros komiteto posėdžius. Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas ne tik klaidingai konstatavo, kad tokios pareigos pripažinimas užkerta kelią Komisijai priimti sprendimus sumažinti ar nutraukti finansinę paramą, bet ir paskatino Komisiją netaikyti minėtais straipsniais numatytos priežiūros ir kontrolės sistemos.

⁹³ Komisija pabrėžia, kad, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo, per paramos vykdymo etapą ji turi ne nustatyti vykdančią padarytus pažeidimus ir už juos nubausti, bet bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis taikant minėto reglamento 25 straipsnyje numatytus instrumentus užtikrinti veiksmingą priežiūrą ir atlikti to paties reglamento 26 straipsnyje numatytus įvertinimus. Pažeidimai nustatomi ir reikiami finansiniai derinimai atliekami pagal to paties reglamento 24 straipsnyje numatytą procedūrą.

— Teisingumo Teismo vertinimas

⁹⁴ Reglamento Nr. 4253/88 25 ir 26 straipsniuose atitinkamai numatyta finansinės paramos įgyvendinimo priežiūros procedūra ir veiksmų, kurių ėmėsi Bendrija, vertinimo procedūra.

- 95 Pagal minėto 25 straipsnio 1 dalies pirmąją pastraipą per priežiūros procedūrą Komisija ir nacionalinės institucijos veikia kartu partnerystės, kuri įgyvendinama per priežiūros komitetus, pagrindu. Pagal tos pačios nuostatos antrą sakinį „ši priežiūra užtikrinama rengiant ataskaitas pagal bendru sutarimu priimtas procedūras, atliekant patikrinimus vietoje ir šiuo tikslu kuriant komitetus“.
- 96 Pagal Reglamento Nr. 4253/88 26 straipsnį Komisija, bendradarbiaudama su nacionalinėmis institucijomis, turi atlikti struktūrinių priemonių *ex ante* ir *ex post* įvertinimą siekdama, be kita ko, nustatyti Bendrijos paramos sistemas.
- 97 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 79 ir 80 punktuose laikėsi nuomonės, kad iš šių nuostatų nematyti, jog Komisija prieš sumažindama finansinę paramą Reglamento Nr. 4253/88 24 straipsnio prasme privalo pareikšti prieštaravimus ar abejones visų pirma priežiūros komitete.
- 98 Tokiame vertinime nėra jokios teisės klaidos.
- 99 Pagal minėtą 24 straipsnį galimybė sumažinti, sustabdyti ar nutraukti paramą nepriklauso nuo per paramos įgyvendinimo priežiūros procedūrą iš anksto pareikštų prieštaravimų.
- 100 Taip pat Reglamento Nr. 4253/88 25 ir 26 straipsniais, susijusiais su paramos įgyvendinimo priežiūra ir įvertinimu, nėra nustatytas Komisijos pareigų įgyvendinant paramą ir jos teisės nuspręsti ją sumažinti, sustabdyti ar nutraukti ryšys.

101 Darytina išvada, kad pagal minėtu reglamentu numatytą sistemą Komisija nėra įpareigojama priežiūros komitete pareikšti prieštaravimų prieš priimdama sprendimą sumažinti, sustabdyti ar nutraukti paramą.

102 Be to, tik paramos gavėjai, o bendrosios išmokos atveju tarpininkai yra atsakingi už nagrinėjamą priemonę. Todėl negalima manyti, kad dėl to, jog Komisija tam tikrais atvejais nenurodė įgyvendinant šiuos veiksmus padarytų pažeidimų, tokios atsakomybės neliko ar ji buvo apribota. Taikant apeliančės pasiūlytą aiškinimą, kaip pažymi generalinė advokatė savo išvados 140 punkte, visų pirma tarpininkas būtų atleistas nuo atsakomybės už bet kokius pažeidimus, kuriais Komisija nesirėmė įgyvendindama priemonę, esančią finansinės paramos dalyku. Toks aiškinimas yra nesuderinamas su ši klausimą reglamentuojančių teisės normų tikslu užtikrinti, kad atitinkamos įmonės efektyviai laikytųsi šios paramos suteikimo sąlygų.

103 Šiomis aplinkybėmis, net jeigu, priešingai nei teigia Komisija, vykdydama priežiūros įgaliojimus ši institucija neturi apsiriboti tik pagalbos įgyvendinant Bendrijos paramą teikimu, bet atsižvelgdama į Reglamentu Nr. 4253/88 nustatytą sistemą pagrindžiantį partnerystės principą turi atkreipti kompetentingų institucijų dėmesį, kai nustato atitinkamų įmonių padarytus pažeidimus, tai, kad ji to nepadarė, šiuo atveju neturi įtakos ginčijamo sprendimo teisėtumui.

104 Todėl iš to, kas išdėstyta, matyti, kad penktasis pagrindas, apeliančės nurodytas apeliaciniam skundui pagrįsti, yra nepagrįstas.

Dėl šeštojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su teisėtų lūkesčių ir teisinio saugumo principų pažeidimu

— Šalių argumentai

¹⁰⁵ Apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai nusprendė, jog Komisija nesukėlė apeliantei jokių teisėtų lūkesčių dėl Bendrijos paramos trukmės. Jis manė, kad tariai Komisijos patikinimai, net jeigu jie būtų pripažinti įrodytais, prieštaravo nagrinėjamai finansinei paramai taikomoms nuostatom, visų pirma kiek tai susiję su šios paramos pabaigos data. Pirmosios instancijos teismas pirmiausia rėmėsi tiek bendrosios išmokos projekto turinio, tiek jos gavėjų klaidingu vertinimu.

¹⁰⁶ Šiuo klausimu Komisija tik nurodo, kad Pirmosios instancijos teismo vertinimas, susijęs su nagrinėjamos paramos ypatybėmis ir šios paramos pabaigos data, nėra klaidingas. Be to, ji nurodo apeliantei niekada nedavusi tikslų, besąlyginių ir tarpusavyje derančių patikinių, bet visuomet teigusi, kad finansuoti tinkamos išlaidos buvo tik investicijos į MVĮ, padarytos iki 2001 m. gruodžio 31 dienos.

— Teisingumo Teismo vertinimas

¹⁰⁷ Šiuo klausimu iš pradžių reikia priminti, kad teisėtais lūkesčiais galima remtis tik tuomet, kai institucija duoda tikslus patikinius, dėl kurių asmeniui, kuriam jie skirti, gali kilti teisėtų lūkesčių ir kai šie patikinimai atitinka taikytinas normas (šiuo klausimu žr. 2000 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Komisija prieš Hamptaux*, C-207/99 P, Rink. p. I-9485, 47 punktą).

- 108 Tačiau apeliantės nurodytas pagrindas yra grindžiamas argumentais, kurie, kaip matyti iš šio sprendimo 67–73 punktų, nėra pagrįsti. Priešingai nei teigia apeliantė, Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog iš taikytinų teisės normų išplaukia, kad subsidija yra skirta ne apeliantei, bet Bazilikatos regione įsteigtoms MVĮ ir kad pagal sprendimą skirti paramą bendrosios išmokos projektą ir sutartį terminas, per kurį reikėjo įvykdyti investicijas į MVĮ, baigėsi 2001 m. gruodžio 31 dieną.
- 109 Taigi Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 90 punkte teisėtai manė, kad Komisija negalėjo duoti apeliantei patikinimų, kurie jai leistų manyti, kad galutinė paramos teikimo data yra kitokia nei nustatyta taikytinose taisyklėse, nes tokie patikinimai būtų joms prieštaravę.
- 110 Todėl šeštasis pagrindas, apeliantės nurodytas apeliaciniam skundai pagrįsti, yra nepagrįstas.

Dėl septintojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su įrodymų iškraipymu ir su įrodinėjimo pareiga susijusių bendrųjų principų pažeidimu

— Šalių argumentai

- 111 Šiuo su skundžiamo sprendimo 91 punktu susijusiu pagrindu apeliantė teigia, kad pirmojoje instancijoje pareikštame ieškinyje ji rėmėsi aplinkybe, jog iš priežiūros komitetui pateiktų pusmetinių ataskaitų aiškiai matyti, kad per RKF sudarymo procedūrą Komisija buvo visapusiškai informuota apie pagalbos priemonės vykdymą, kad ji patvirtino tarpininko veiksmus ir sutiko su jo pateiktu šiai priemonei taikytinų

nuostatų aiškinimu. Nepaisant to, kad Komisija Pirmosios instancijos teisme šių teiginių neginčijo, šis teismas nusprendė, jog apeliantė šiuo klausimu nepateikė įrodymų. Ji nepateikė nei pusmetinių ataskaitų, iš kurių būtų matyti, kad 2001 m. birželio 30 d. nebuvo įvykdyta jokia finansinė operacija, nei ataskaitos dėl 2001 m. lapkričio 21 d. atnaujinimo. Nesant šių dokumentų, Pirmosios instancijos teismas klaidingai manė neturėjęs galimybės įvertinti apeliantės teiginių teisingumo. Tačiau ji teigia, kad, Komisijai šių teiginių neužginčijus, Pirmosios instancijos teismas turėjo juos laikyti įrodytais arba, jei minėti dokumentai iš tiesų buvo būtini sprendimui priimti, šis teismas turėjo paprašyti apeliantės juos pateikti.

- ¹¹² Komisija mano, kad septintasis apeliacinio skundo pagrindas yra nereikšmingas, nes Pirmosios instancijos teismas pagrindo, susijusio su teisėtų lūkesčių principo pažeidimu, atmetimą grindė kitais motyvais nei susijusieji su minėtų dokumentų vertinimu. Iš esmės ji teigia, kad Pirmosios instancijos teismas teisėtai manė, jog dėl įrodymų trūkumo jis negali priimti sprendimo dėl to, ar priežiūros komitetas buvo informuotas apie tai, kad investicijos į MVĮ nebuvo įvykdytos iki 2001 m. gruodžio 31 dienos. Pirmojoje instancijoje pateiktuose dokumentuose šiuo klausimu nebuvo aiškių įrodymų. Todėl, atsižvelgdamas į priešingas Komisijos ir apeliantės pozicijas, Pirmosios instancijos teismas teisingai konstatavo, kad jis negali priimti sprendimo šiuo klausimu.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- ¹¹³ Septintajam pagrindui, susijusiam su įrodymų iškraipymu ir su įrodinėjimo pareiga susijusių bendrųjų principų pažeidimu, pagrįsti apeliantė pateikė keturis naujus dokumentus.
- ¹¹⁴ Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad nagrinėdamas apeliacinį skundą Teisingumo Teismas turi teisę tik nagrinėti Pirmosios instancijos teismo atliktą jam pateiktą ieškinio pagrindų vertinimą (žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *IPK-München ir Komisija*,

C-199/01 P ir C-200/01 P, Rink. p. I-4627, 52 punktą ir nurodytą teismų praktiką). Leisti šaliai Teisingumo Teisme pirmą kartą pateikti įrodymus, kurie nebuvo pateikti Pirmosios instancijos teisme, reikėtų leisti jai pateikti Teisingumo Teismui, kurio kompetencija apeliaciniame procese yra ribota, nagrinėti platesnės apimties ginčą nei tas, kurį nagrinėjo Pirmosios instancijos teismas (2007 m. vasario 1 d. Sprendimo *Sison prieš Tarybą*, C-266/05 P, Rink. p. I-1233, 95 punktas).

- 115 Todėl negalima sutikti, kad apeliantė pateiktų minėtus dokumentus.
- 116 Be to, reikia pažymėti, kad akivaizdu, jog, kaip teigia Komisija, šis apeliacinio skundo pagrindas susijęs su pirminiu Pirmosios instancijos teismo vertinimu. Skundžiamo sprendimo 88–92 punktuose jis atmetė panaikinimo pagrindą, susijusį su teisėtų lūkesčių principo pažeidimu, remdamasis kitais įrodymais nei esantys dokumentuose, kurių Pirmosios instancijos teismo atliktą vertinimą ginčija apeliantė.
- 117 Kalbant apie šio pagrindo pagrįstumą visų pirma reikia priminti, kad ieškinyje dėl panaikinimo šalis, ginčija akto teisėtumą, turi pareigą pateikti įrodymų, kurie pagrįstų jos teiginius.
- 118 Be to, pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 66 straipsnio 1 dalies pirmąją pastraipą šis teismas nustato, jo manymu, tinkamas tyrimo priemonės. Tačiau, kaip matyti iš Teisingumo Teismo praktikos, tik bylą iš esmės nagrinėjantis teismas gali nuspręsti, kad būtina papildyti jo nagrinėjamoje byloje turimą informaciją ir įvertinti įrodymus, išskyrus kai minėti įrodymai yra akivaizdžiai iškraipyti (žr. 2005 m. sausio 26 d. Teisingumo Teismo nutarties *Euroagri prieš Komisiją*, C-153/04 P, 61 ir 62 punktus). Todėl tai, kad Pirmosios instancijos teismas nepaprašė prie bylos pridėti dokumento, nesant suinteresuotosios šalies prašymo jo pateikti, nėra procedūros taisyklių pažeidimas.

- 119 Antra, pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką įrodymai iškraipomi, kai nesant reikalo remtis naujais įrodymais jau egzistuojančiųjų vertinimas yra aki-vaizdžiai klaidingas (žr. 2007 m. sausio 18 d. Sprendimo *PKK ir KNK prieš Tarybą*, C-229/05 P, Rink. p. I-439, 37 punktą ir šiuo klausimu 2006 m. balandžio 6 d. Sprendimo *General Motors prieš Komisiją*, C-551/03 P, Rink. p. I-3173, 54 punktą bei 2007 m. liepos 18 d. Sprendimo *Industrias Químicas del Vallés prieš Komisiją*, C-326/05 P, Rink. p. I-6557, 60 punktą).
- 120 Šiuo atveju reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 91 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė: kadangi nebuvo pateiktos nei priežiūros komitetui perduotos pusmetinės ataskaitos, nei ataskaita dėl 2001 m. gruodžio 10 d. šio komiteto posėdžio protokole minėto 2001 m. lapkričio 21 d. atnaujinimo, jis negalėjo nagrinėti, ar priežiūros komitetas buvo informuotas apie tai, kad visas RKF kapitalas negali būti investuotas į MVĮ iki 2001 m. gruodžio 31 dienos.
- 121 Šiuo atžvilgiu iš minėto protokolo 5 punkto matyti, kad 2001 m. gruodžio 10 d. priežiūros komitetas „patvirtino bendrosios išmokos programos vykdymą“ ir atsižvelgė į ataskaitą dėl 2001 m. lapkričio 21 d. atnaujinimo, kiek tai susiję su RKF sudarymu.
- 122 Pirmosios instancijos teismas manė: kadangi apeliantė nepateikė dokumentų, įrodančių, kad ji informavo priežiūros komitetą apie tai, jog ne visas pervestas kapitalas buvo investuotas į MVĮ iki 2001 m. gruodžio 31 d., jis negalėjo konstatuoti, kad Komisija iš tiesų žinojo apie Bendrijos paramos įgyvendinimo būklę.
- 123 Tokio vertinimo negalima laikyti klaidingu, nes nesant informacijos, kurios pagrindu priežiūros komitetas būtų galėjęs išreikšti sutikimą, Pirmosios instancijos teismas negalėjo konstatuoti, kad Komisija patvirtino nagrinėjamos pagalbos priemonės įgyvendinimo sąlygas.

- 124 Darytina išvada, kad septintąjį pagrindą, susijusį su įrodymų iškraipymu ir su įrodinėjimo pareiga susijusių bendrųjų principų pažeidimu, bet kuriuo atveju reikia pripažinti nepagrįstu.

Dėl aštuntojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su teismų praktikos dėl proporcingumo principo taikymo finansinės paramos sumažinimo atvejais pažeidimu

— Šalių argumentai

- 125 Aštuntuoju pagrindu apeliantė ginčija vertinimą, pateiktą, be kita ko, skundžiamo sprendimo 93 punkte, kuriame remdamasis minėtu Sprendimu *Nyderlandai prieš Komisiją* Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog nebaigus investuoti į MVĮ Komisija privalėjo sumažinti paramą, neatsižvelgdama į įvairias apeliantės nurodytas aplinkybes dėl padaryto nereikšmingo pažeidimo. Apeliantė pažymi, kad šis teismo sprendimas yra susijęs su pagal Reglamento Nr. 4254/88 12 straipsnį, o ne jo 24 straipsnį priimtu sprendimu. 24 straipsnyje nėra nuorodos į „automatinę“ grąžinimo sistemą, nepaliekančią Komisijai jokios diskrecijos. Tačiau, kaip matyti iš 2003 m. gruodžio 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Conserve Italia prieš Komisiją* (T-306/00, Rink. p. II-5705, 135–149 punktai), siekdama nustatyti, ar turi būti sumažinta iš pradžių suteiktos paramos suma, Komisija turi atsižvelgti į paramos gavėjų veiksmus ir ypač tai, kad jie nesiekė apgauti.

- 126 Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismas teisėtai manė, jog tuo atveju, kai neįvykdoma viena iš Bendrijos paramos suteikimo sąlygų, kaip antai susijusi su tinkamų išlaidų pervedimo terminu, Komisijos atliekamas sumažinimas yra paprastas finansinis koregavimas, neatsižvelgiant į jokių pagalbos gavėjų kaltės ar galimo sukčiavimo vertinimus. Taigi Pirmosios instancijos teismas nepažeidė su proporcingumo principu susijusios teismų praktikos nusprenddamas, kad Komisija neturėjo jokios diskrecijos, kiek tai susiję su iš pradžių suteiktos finansinės paramos sumos sumažinimu.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- ¹²⁷ Skundžiamo sprendimo 93 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog Komisija neturi jokios diskrecijos, kiek tai susiję su aplinkybės, kad 2001 m. gruodžio 31 d. dalis į RKF pervesto kapitalo nebuvo investuota į MVĮ, pasekmėmis. Šiuo klausimu jis daro nuorodą į minėto Sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją* 22, 23 ir 47 punktus.
- ¹²⁸ Kaip pažymėjo apeliantė, minėtame sprendime nagrinėjamas Komisijos pagal Reglamento Nr. 4254/88 12 straipsnį priimtas sprendimas, kuriame įtvirtinta per einamojo laikotarpio nuostata, nustatanti terminą ir nurodanti sugrąžinti nepanaudotas lėšas. Kita vertus, ginčijamas sprendimas yra priimtas pagal Reglamento Nr. 4254/88 24 straipsnį, kuris įgalioja Komisiją sumažinti finansinę paramą, kai priemonė buvo įgyvendinta padarius pažeidimų ir nepateisina visos skirtos finansinės paramos. Šiame straipsnyje numatyti įgyvendinimo pažeidimai taip pat apima termino Bendrijos paramai suteikti nesilaikymą.
- ¹²⁹ Kaip generalinė advokatė nurodo savo išvados 208 punkte, remiantis Teisingumo Teismo praktika, priimdama sprendimą pagal minėtą 24 straipsnį Komisija neprivalo reikalauti sugrąžinti visą finansinę paramą, bet gali nuspręsti nustatyti paramos dalį, kuri jai turi būti sugrąžinta. Vis dėlto šią diskreciją ji privalo įgyvendinti pagal proporcingumo principą, kad subsidijos, kurias ji reikalauja sugrąžinti, nebūtų neproporcingos padarytiems pažeidimams (žr. 2006 m. sausio 19 d. Sprendimo *Comunità montana della Valnerina prieš Komisiją*, C-240/03 P, Rink. p. I-731, 140 punktą).
- ¹³⁰ Darytina išvada, kad šiuo atveju Pirmosios instancijos teismas klaidingai aiškina proporcingumo principo taikymą.

- 131 Vis dėlto šiuo atveju dėl tokios teisės klaidos skundžiamas sprendimas negali būti panaikintas, nes byla iš esmės nagrinėjančiam teismui apeliante nepateikė jokių įrodymų, kurie leistų manyti, jog ginčijamame sprendime, kuriuo sumažinama beveik visa iš pradžių suteikta finansinė parama, neatsižvelgiama į įrodymus, kurie galėtų pateisinti mažesnės paramos sumos, dėl kurios nusprendė Komisija, sumažinimą.
- 132 Pagrįsdama pagrindą, susijusį su proporcingumo principo pažeidimu, apeliante teigia, kad tai, jog RKF neinvestavo į MVĮ, yra klaidingo taikytinų taisyklių aiškinimo, o ne sukčiavimo Bendrijos nenaudai pasekmė.
- 133 Vien ši aplinkybė nepateisina mažesnio paramos sumažinimo, nei nusprendė Komisija.
- 134 Nors sukčiavimas pateisina didesnę sumažinimą, taikytiną iš pradžių suteiktai paramos sumai, sukčiavimo nebuvimas negali pateisinti subsidijų, kurios nėra panaudotos pagal taikytinas taisykles, palikimo.
- 135 Todėl apeliacinio skundo pagrindą, susijusį su proporcingumo principo pažeidimu, reikia atmesti, nes byla iš esmės nagrinėjantis teismas teisėtai manė, kad apeliantės nurodytos aplinkybės nepateisina mažesnės paramos sumos, dėl kurios nusprendė Komisija, sumažinimo.

Dėl skundžiamo sprendimo dalies, susijusios su prašymu dėl žalos atlyginimo

Dėl apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su nepakankamu motyvavimu ir teisės klaida

— Šalių argumentai

¹³⁶ Apeliantė teigia, kad atsakydamas į jos prašymą dėl žalos atlyginimo, pagrįstą ginčijamo sprendimo neteisėtumu, Pirmosios instancijos teismas tik nurodė: kadangi jis nenustatė tokio neteisėtumo, nebuvo tenkinama viena iš sąlygų, kurių reikia tam, kad būtų pripažinta teisė į žalos atlyginimą. Taigi Pirmosios instancijos teismas nenu-sprendė dėl kitų deliktinės atsakomybės pripažinimo sąlygų, taip pat nemotyvavo su neturtine žala susijusio prašymo atmetimo. Be to, jis nepriėmė sprendimo dėl ape-liantės argumentų, susijusių su atsakomybe nesant neteisėtų veiksmų, atsirandančia visų pirma dėl Komisijos veiksmų per priežiūros procedūrą, kuriais apeliantei buvo padaryta neįprasta ir specifinė žala.

¹³⁷ Komisija mano, kad konstatavęs, jog nebuvo tenkinama viena iš trijų sąlygų, kurių reikia, kad atsirastų Sąjungos deliktinė atsakomybė, Pirmosios instancijos teismas visiškai pagrįstai nenagrinėjo kitų dviejų sąlygų. Be to, ji pažymi, kad apeliantės argu-mentai, susiję su atsakomybe nesant neteisėtų veiksmų, iš tikrųjų yra pagrįsti taria-mai neteisėtais institucijos veiksmais ir todėl juos reikia atmesti. Taip pat, kadangi tarpininkas žinojo ERPF paramos suteikimo sąlygas, jam nekilo ekonominiu požiūriu neįprasta rizika, kuri būtų didesnė nei ta, kuri paprastai būdinga RKF veiklai atsižvel-giant į bendrąsias išmokas.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- ¹³⁸ Šiuo atžvilgiu iš pradžių reikia priminti, kad, kaip buvo pabrėžta skundžiamame sprendime, pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką Sąjungos deliktinė atsakomybė SESV 340 straipsnio antrosios pastraipos prasme atsiranda, kai kartu tenkinamos visos trys sąlygos, t. y. veiksmai, kuriais kaltinamos Sąjungos institucijos, turi būti neteisėti, žala – reali ir turi egzistuoti priežastinis ryšys tarp šių veiksmų ir nurodytos žalos (žr., be kita ko, 1999 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Lucaccioni prieš Komsiją*, C-257/98 P, Rink. p. I-5251, 11 punktą ir 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Bouma ir Beusmans prieš Tarybą ir Komisiją*, C-162/01 P ir C-163/01 P, Rink. p. I-4509, 43 punktą).
- ¹³⁹ Kalbant apie Pirmosios instancijos teismo vertinimą, susijusį su apeliančės pateiktu prašymu pripažinti atsakomybę dėl kaltės, reikia pažymėti, kad šis teismas teisėtai ir pakankamai motyvuodamas nesutiko, jog Komisijai priėmus ginčijamą sprendimą atsirado Sąjungos atsakomybė, nes priimant šį sprendimą nebuvo padaryta jokių pažeidimų ir kad todėl nebuvo patenkinta viena iš sąlygų, kurių reikia šiai atsakomybei užginčyti.
- ¹⁴⁰ Pirmojoje instancijoje apelianė taip pat rėmėsi Sąjungos atsakomybe nesant kaltės teigdama, kad jai buvo padaryta žala, nes per priežiūros procedūrą Komisija nekontroliavo ir netikrino nagrinėjamos priemonės įgyvendinimo ypatumų.
- ¹⁴¹ Vis dėlto nesant reikalo Teisingumo Teismui nuspręsti dėl galimybės atsirasti Sąjungos atsakomybei už žalą, padarytą teisėtais veiksmais, tokiomis aplinkybėmis, kokios nagrinėjamos šioje byloje, pakanka konstatuoti, kad Pirmosios instancijos teismas, nepadarydamas teisės klaidos, galėjo atmesti šį pagrindą, nes apeliančės nurodyta turtinė ir neturtinė žala bet kuriuo atveju nėra neįprasta ir specifinė. Galima ekonominė žala, darant prielaidą, kad ji buvo padaryta, ir tariama žala apeliančės

reputacijai yra pasekmės, kurių gali tikėtis bet koks patyręs operatorius, pagal reglamento Nr. 4253/88 24 straipsnį priėmus sprendimą sumažinti iš pradžių skirtos paramos sumą.

- ¹⁴² Todėl priimant skundžiamą sprendimą, kuriame atmesta Sąjungos deliktinė atsakomybė, nebuvo padaryta jokia teisės klaida ir šį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti.
- ¹⁴³ Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad nė vieno pagrindo, apeliančės nurodyto apeliaciniam skundai pagrįsti, negalima priimti, todėl visą šį skundą reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- ¹⁴⁴ Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir apeliančė pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš *Sviluppo Italia Basilicata SpA* bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.